

РЕШЕНИЕ

№ 3086

гр. София, 05.05.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.04.2016 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Росица Бузова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1715** по описа за **2016** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на К. Р. Г. срещу РЕШЕНИЕ от 21.12.2015г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 130 състав, постановено по н.ах.дело № 16190/2015г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на процесуалния закон. Касаторът твърди, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения по см. на чл.42 т.4 и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, не е доказано от събраните писмени и гласни доказателства извършването на административното нарушение, като съдът не е проявил необходимата процесуална активност да изясни спорните по делото факти и обстоятелства, които не следвало да се считат за доказани само въз основа на констатациите в АУАН. Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено решение от 21.12.2015г. на СРС, НО, 130 състав по н.ах.дело № 16190/2015г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № 15-4332-008284/05.06.2015г.

Ответникът по касационната жалба- СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ не изразява становище по нейната основателност.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и моли решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 21.12.2015г. по нахд № 16190/2015г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 130 състав е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 15-4332-008284 от 05.06.2015г., издадено от Началника на отдел „Пътна полиция”-СДВР, с което на основание чл.174 ал.3 от ЗДвП на касатора К. Р. Г. е наложено административно наказание –глоба в размер на 2 000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. П. К., свидетелите И. В. Ц. и Н. Д. И. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че касаторът е извършил вмененото му административно нарушение, а в хода на административно-наказателното производство не са били допуснати съществени процесуални нарушения.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 130 състав.

На 08.03.2015г. около 06.30 часа е установено, че касаторът К. Р. Г. в [населено място], по бул.”8-ми декември” с посока на движение от [улица]към [улица]е управлявал лек автомобил „Форд” с рег. [рег.номер на МПС] , като водачът е реализирал ПТП на кръстовището с [улица]в два други паркирани автомобила. Той е отказъл да му бъде взета проба с техническо средство „Алкотест-дрегер 7410+” № 0020, като му е бил издаден талон за медицинско изследване № 0318220. В тази връзка в присъствието на свидетеля И. В. Ц. е съставен акт за установяване на административно нарушение № 996849/08.03.2015г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав на съда приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанийето за неговото касиране по чл.348 ал.1 т.1 във вр. ал.2 и чл.348 ал.1 т.2 във вр. ал.3 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

При вярно установената от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 130 състав фактическа обстановка настоящият състав намира, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 08.03.2015г. и в НП от 05.06.2015г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало касатора К. Р. Г. да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на

наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактичката обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

Настоящият касационен състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените по см. на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство касаторът е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, същият по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП от 05.06.2015г. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по см. на чл.42 т.4 от ЗАНН и чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН.

По съществуването на спора СРС, НО, 130 състав правилно е установил, че оспореното НП № 15-4332-008284/05.06.2015г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от първоинстанционния съд са обосновани, задълбочени, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност. Касаторът не се е явил и за даване на проба за установяване на количеството алкохол в кръвта в срок до 9.10 часа на 08.03.2015г. във ВМА- С., поради което не следва да се възприемат изложените от него твърдения за недоказаност на повдигнатото му административно-наказателно обвинение. Извършеното от него деяние разкрива висока степен на обществена опасност, застрашава установения правов ред и живота и здравето на неограничен брой правни субекти, поради което наложеното наказание ще постигне целта по см. на чл.12 от ЗАНН.

Наказателното постановление е издадено от компетентен административно-наказващ орган по см. на чл.47 ал.1 б”а” във вр.ал.2 ЗАНН във вр.чл.189 ал.4 ЗДвП. Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона от наказващия орган. Ответникът е издал АУАН и НП в съответствие с материалния закон- чл.174 ал.3 пр.1 ЗДвП, съгласно който „водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство и му се налага глоба”.

Вярно е, че тежестта на доказване в административно наказателното производство лежи върху наказващия орган по аргумент от чл.84 ЗАНН във вр.чл.103 ал.1 от НПК. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде НП последният се основава на констатациите в АУАН и последните в рамките на производството по налагане на административни наказания приема за верни до доказване на противното-чл.189 ал.2 от ЗДвП. Това не е така обаче в съдебното производство, тук те нямат

обвързваща доказателствена сила. В него съдът е длъжен да изясни фактическата обстановка, чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение. При установената тежест на доказване, съответно - за потвърждаване на фактическите констатации в АУАН, в производството пред СРС е допуснат и разпитан като свидетел актосъставителят М. П. К. и свидетелят И. В. Ц.. Свидетелските показания, преценени съвкупно с останалите писмени доказателства са логични и непротиворечиви, обосновали са безспорно правният извод на първоинстанционния съд за извършено нарушение в хипотезата на чл.174 ал.3 от ЗДвП.

От друга страна, отказът на нарушителя да даде кръв за медицинско изследване във връзка с издадения му талон № 0318220 в срок до 9.10 часа на 08.03.2015г. по същество го е лишило от възможността да опровергае факта, че е управлявал МПС под въздействието на алкохол. Касаторът не се е явил в срок до 45 минути във ВМА-С. за извършване на медицинско изследване, като изцяло несъстоятелни са доводите му относно причините за това /отказ на медицинско лице от болницата да вземе кръвна проба/ и същите, представляват единствено защитна теза. Визираното нарушение е с формален характер, а основание за ангажиране на административно-наказателната отговорност е отказът на водача да му бъде извършена проверка по надлежния ред, който отказ е безспорно установен от доказателствата по делото. Всеки водач на пътно превозно средство е длъжен, тогава, когато искането за проверка е направено от компетентните органи и в съответствие със закона, да извърши проверката. Отказът от извършването на проверка законодателят обвързва с неблагоприятните правни последици на установено съдържание на алкохол в кръвта над допустимото.

При разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение съставът на първоинстанционния съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по см. на чл. 348 ал.1 т.2 във вр.ал.3 НПК във вр.чл.63 ЗАНН да съставляват основания за касиране на решението от 21.12.2015г. В хода на съдебното следствие са били изяснени в пълнота спорните факти и обстоятелства и е разкрита обективната истина по см. на чл.13 НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 21.12.2015г. на СРС, НО, 130 състав е ПРАВИЛНО на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 21.12.2015г. постановено по нахд № 16190/2015г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 130 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.